

Sygn. akt: II AKa 4/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Piotr Filipiak
Sędziowie	SA Marcin Schoenborn (spr.) SA Aleksander Sikora
Protokolant	Jolanta Stańczak

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w Katowicach Jakuba Cemy

po rozpoznaniu w dniu 28 kwietnia 2022 r. sprawy

J.C., syna J. i K., ur. (...) w M. oskarżonego z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i inne

na skutek apelacji prokuratora i obrońcy oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 29 października 2021 roku,

sygn. akt XVI K 203/20

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- wymierzoną oskarżonemu w punkcie 1 karę pozbawienia wolności podwyższa do 6 (sześciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy,
- wymierzoną oskarżonemu w punkcie 3 karę pozbawienia wolności podwyższa do 4 (czterech) lat,
- wymierzoną oskarżonemu w punkcie 4 karę pozbawienia wolności podwyższa do 3 (lat),
- czyn przypisany oskarżonemu w punkcie 8 kwalifikuje jako występki z art. 258 § 3 kk w brzmieniu tego przepisu do dnia 30 kwietnia 2004 r. w zw. z art. 4 § 1 kk, a wymierzoną oskarżonemu w tym punkcie karę pozbawienia wolności podwyższa do 4 (lat), zaś za podstawę wymiaru tej kary przyjmuje art. 258 § 3 kk we wskazanym wyżej brzmieniu w zw. z art. 4 § 1 kk,
- uchyla punkt 10 i na mocy art. 91 § 2 kk oraz art. 86 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym na dzień 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 kk łączy wymierzone w punktach od 1 do 9 jednostkowe kary pozbawienia wolności i orzeka wobec oskarżonego karę łączną 9 (dziewięciu) lat pozbawienia wolności,
- wskazuje, iż rozstrzygnięcie z punktu 11 odnosi się do kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej powyżej,

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
3. zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Katowicach na rzecz adwokata A. S. (1) Kancelaria Adwokacka w K. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym 23% podatku VAT, tytułem nieopłaconych przez oskarżonego kosztów obrony udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
4. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

SSA Marcin Schoenborn SSA Piotr Filipiak SSA Aleksander Sikora

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 4/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. **Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 29 października 2021 r. sygn. akt XVI K 203/20

1.2. **Podmiot wnoszący apelację**

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. *Granice zaskarżenia*

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł	

	on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. *Wnioski*

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. *Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy*

1.5. *Ustalenie faktów*

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. Ocena dowodów

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	podniesiony w apelacji obrońcy bezwzględny powód odwoławczy z art. 439 § 1 pkt 9 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 kpk poprzez przyjęcie, iż w sprawie nie	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	nastąpiło przedawnienie karalności czynów zarzucanych oskarżonemu i prowadzenie postępowania karnego zamiast wydania postanowienia o umorzeniu postępowania	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut opiera się w istocie na twierdzeniu, iż przed upływem 15 lat od czasu popełnienia przestępstw zarzucanych i przypisanych oskarżonemu nie doszło skutecznie do przedłużenia przewidzianego w art. 101 § 1 pkt 2a kk terminu przedawnienia czynów stanowiących występki zagrożone karą pozbawienia wolności powyżej 5 lat o kolejne lata na podstawie art. 102 kk w jego brzmieniu obowiązującym przed 2 marca 2016 r.. Zdaniem obrońcy przed upływem tego 15 letniego okresu nie doszło do wydania przeciwko oskarżonemu postanowienia o przedstawieniu zarzutów, a w konsekwencji nie może być stosowany art. 102 kk w aktualnym brzmieniu obowiązującym właśnie od 2 marca 2016 r., gdyż wcześniej czyny zarzucone oskarżonemu uległy przedawnieniu. W takiej sytuacji art. 2 nowelizującej wspomniany przepis ustawy z dnia 15 stycznia 2016 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny (Dz. U. poz. 189) nie pozwalał na stosowanie nowego rozwiązania ustawowego, zgodnie z którym przedłużenie o 10 lat terminów przedawnienia z art. 101 kpk w przypadku przestępstw ściganych z oskarżenia publicznego następuje z chwilą wszczęcia postępowania, nie było zatem już uzależnione od wszczęcia postępowania przeciwko osobie z chwilą wydania postanowienia o		

przedstawieniu zarzutów (a więc przejścia postępowania z tzw. fazy in rem do in personam), przy czym co istotne, wydanie takiego postanowienia w realiach tej konkretnej sprawy łączyła obrońca odwołując się do treści art. 313 § 1 kpk dopiero z ogłoszeniem podejrzanemu sporządzonego postanowienia o przedstawieniu zarzutów i przesłuchaniem go w tym charakterze, gdyż kwestionowała ustalenie, że oskarżony przez niemal 20 lat ukrywał się przed organami ścigania.

Dalsze wywody należy rozpocząć od zaznaczenia, iż tak wedle aktu oskarżenia, jak i wyroku skazującego Sądu I instancji, większości czynów objętych postępowaniem oskarżony miał się dopuścić w 2000 r., a wyjątkowo jeszcze w 1999 r. i 2001 r., przy czym czasem popełnienia tych przestępstw istotnym z perspektywy terminów przedawnienia, ze względu na ich rozciągnięcie w czasie, był w każdym przypadku ostatni moment działania sprawcy (zob. wyrok SN z 15 kwietnia 2002 r., II KKN 387/01, LEX nr 52943). Za wyjątkiem przestępstwa z punktu XI aktu oskarżenia, każdorazowo początek biegu terminu przedawnienia przypadał więc na datę po 1 marca 2000 r.. Jedynie w przypadku przestępstwa z punktu XI aktu oskarżenia była to data wcześniejsza, konkretnie dzień 18 czerwca 1999 r..

Nie może też budzić najmniejszych wątpliwości, iż każdy z czynów zarzuconych i przypisanych oskarżonemu stanowił występki zagrożony karą pozbawienia wolności przekraczającą 5 lat. Zatem jego karalność ustawała, jeżeli od czasu popełnienia upłynęło 15 lat,

a to zgodnie z art. 101 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym od 3 sierpnia 2005 r. mającym właśnie zastosowanie, gdyż poprzedni 10 lat termin przedawnienia do tego czasu nie upłynął (zob. art. 2 ustawy z dnia 3 czerwca 2005 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny (Dz. U. Nr 132, poz. 1109).

Kolejno trzeba zwrócić uwagę i na to, że w okresie od 1 lipca 2015 r. do 2 marca 2016 r. art. 102 kk przewidywał przedłużenie terminów przedawnienia określonych w art. 101 kk o 5 lat, a w okresie od 3 sierpnia 2005 r. do 30 czerwca 2015 r. o 10 lat, uzależniając to od wszczęcia postępowania przeciwko osobie.

Wbrew jednak wywodom apelującej obrońcy jeszcze na gruncie art. 102 kk w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015 r. doszło do wszczęcia postępowania przeciwko oskarżonemu w rozumieniu tego przepisu i to nawet zasadniczo o czyny w postaci odpowiadającej już ich kształtowi z aktu oskarżenia nadanemu ostatecznie w postanowieniu prokuratora z dnia 25 stycznia 2018 r. o zmianie i uzupełnieniu postanowienia o przedstawieniu zarzutów (t. CCLXXIX k. 51.452- 51.478), ogłoszonego J. C. w dniu 14 września 2020 r. po tym, jak został na podstawie wydanego za nim Europejskiego Nakazu Aresztowania zatrzymany na terenie Szwecji, a następnie przekazany Polsce. Już bowiem postanowienie prokuratora z dnia 11 maja 2010 r. o zmianie postanowienia o przedstawieniu zarzutów obejmuje zarzuty jak w akcie oskarżenia z pkt I, II, III, IV, V, VI, VIII, IX (oznaczony jako XI) i X (oznaczony jako XIV) (t. CCLXIX k. 49.466-49.482), a tego rodzaju

postanowienie prokuratora z dnia 15 grudnia 2010 r. również zarzut z pkt XI aktu oskarżenia (oznaczony jako III) (t. CCLXX k. 49.848-49.849). Pierwsze z tych postanowień zawiera również zarzut VII aktu oskarżenia z tą jedną różnicą, iż w zakresie, w jakim obejmuje on objęte ciągłością z uwagi na realizację z góry powziętego zamiaru zachowania penalizowane na gruncie art. 270 § 1 kk i art. 18 § 3 kk w zw. z art. 270 § 1 kk, a z uwagi na treść art. 11 § 3 kk niewpływające na ustawowe zagrożenie czynu w kształcie, jaki wynika z poczynionych ustaleń, J.C. miał wówczas jeszcze przedstawione odrębnie dwa zarzuty oznaczone jako XII i XIII. Poszczególne zachowania opisane w czynie ciągłym, co do którego zastosowano kumulatywną kwalifikację z art. 11 § 2 kk, nawet zaś jeśli pozwalają na ich "naturalne" wyodrębnienie oraz gdy wypełniają w całości znamiona poszczególnych czynów zabronionych, nie mogą być jednak analizowane w kontekście terminów przedawnienia w oderwaniu od treści art. 11 § 3 kk oraz art. 101 kk, co sprawia, że następuje przedawnienie całości przestępstwa, a nie jego poszczególnych składników (zob. postanowienie SN z 29 czerwca 2020 r., II KK 292/19, LEX nr 3040327). Stąd nie mogło mieć znaczenia in concreto, że dla czynów kwalifikowanych jako występki z art. 270 § 1 kk popełnione choćby w formie zjawiskowej pomocnictwa termin przedawnienia z art. 101 § 1 kk zawsze wynosił 10 lat (zagrożone karą nieprzekraczającą 5 lat, a przekraczającą 3 lata), a odpowiadające tym znamionom zachowania oskarżonego w ramach czynu ciągłego z punktu VII aktu oskarżenia, a przypisanego w punkcie 5, popełnionymi miały być

w okresie od czerwca do 8 sierpnia 2000 r..

Tymczasem wszczęcie postępowania karnego przeciwko osobie o przestępstwo zarzucane jej w postanowieniu o przedstawieniu zarzutów następuje z datą jego wydania (sporządzenia) także wtedy, gdy z przyczyn niezależnych od organów ścigania (np. z powodu ucieczki lub ukrywania się podejrzanego) nie nastąpiło niezwłocznie ogłoszenie go osobie podejrzanego (zob. postanowienie SN z 22 czerwca 2001 r., III KKN 44/01, LEX nr 51860). Wynika to z treści art. 313 § 1 kpk, który nakazuje po sporządzeniu postanowienia o przedstawieniu zarzutów, ogłosić je niezwłocznie podejrzanemu i przesłuchać go, chyba że ogłoszenie postanowienia lub przesłuchanie podejrzanego nie jest możliwe z powodu jego ukrywania się lub nieobecności w kraju. Poza tym trzeba dostrzec, że nie tylko wobec osoby, której przedstawiono zarzut, wolno stosować środki zapobiegawcze i niektóre inne środki przymusu procesowego, np. list gończy. Przeczy temu art. 249 § 2 kpk stanowiący, że „W postępowaniu przygotowawczym można stosować środki zapobiegawcze tylko względem osoby, wobec której wydano postanowienie o przedstawieniu zarzutów”. Poza tym zgodnie z art. 71 § 1 kpk za podejrzanego uważa się osobę, co do której wydano postanowienie o przedstawieniu zarzutów. Przeto jeżeli ze względu na fakt ukrywania się sprawcy lub nieprzebywania w kraju nie można mu było ogłosić postanowienia o przedstawieniu zarzutów i przesłuchać go, można wobec niego stosować, przy zachowaniu

innych warunków ustawowych, zarówno środki zapobiegawcze, jak i środki przymusu. Promulgacja postanowienia jest obowiązkowa, gdy jest możliwa w danej sytuacji (zob. S. Steinborn [w:] J. Grajewski, P. Rogoziński, S. Steinborn, Kodeks postępowania karnego. Komentarz do wybranych przepisów, LEX/el. 2016, art. 313).

Należało zaś przyjąć, iż niezwłoczne ogłoszenie J. C. postanowień prokuratora z 11 maja 2010 r. i 15 grudnia 2010 r. i w związku z tym przesłuchanie go w charakterze podejrzanego nie było możliwe z niezależnych od organów ścigania przyczyn wskazanych w treści art. 313 § 1 kpk in fine. Wręcz jest przez obrońcę przyznawany, że oskarżony od dłuższego czasu nie przebywał w kraju, co akurat nie może dziwić, kiedy nie krył się z tym sam zainteresowany wskazując choćby, iż konkretnie w Szwecji zamieszkał już w 2012 r. (k. CCXC k. 53.824), a wcześniej jeszcze do 2007 r. przebywał w Irlandii, skąd w 2008 r. wrócił do Polski i udał się na Białoruś (t. CCLXXXVIII k. 53.572v). Jak najbardziej prawidłowo jednak zostało stwierdzonym, że przez niemal 20 lat oskarżony efektywnie ukrywał się przed organami ścigania, a zaprzeczanie temu przez skarżącą nie może być uznane za skuteczne, jeśli się uwzględni, iż już w latach 2001-2002 w związku z pierwotnie stawianymi zarzutami przez dwie różne jednostki prokuratury na terenie kraju wydane zostały za oskarżonym w związku z jego tymczasowym aresztowaniem zastosowanym bez uprzedniego przesłuchania w charakterze podejrzanego dwa listy gończe (t. CCLXXX k. 51.817). Toczące się odrębnie w tym zakresie

postępowania połączone zostały zaś następnie z postępowaniem nadzorowanym przez Prokuraturę Okręgową w Katowicach, w którym finalnie został skierowany przeciwko J. C. akt oskarżenia w niniejszej sprawie, pierwsze nawet jeszcze w 2001 r. (t. CCLXXXV k. 52.895). Zatem przez długie lata trwały bezskuteczne poszukiwania za oskarżonym, z czasem jedynie kontynuowane na zmienionej podstawie (nowe postanowienie o tymczasowym aresztowaniu i nowy list gończy), wykreowanej na potrzeby wydania Europejskiego Nakazu Aresztowania, również wobec niepowodzenia podejmowanych przez śledczych licznych czynności zmierzających do ustalenia miejsca pobytu oskarżonego niezależnie od trwających za nim poszukiwań listem gończym, a to na drodze m.in. przesłuchań osób, z którymi potencjalnie mógłby mieć kontakt, w tym matki, czy sprawdzeń w placówkach, w których korzystałby ze świadczeń medycznych finansowych ze środków publicznych, a także w organach wydających dokumenty, z których korzystanie w codziennym funkcjonowaniu wydaje się nieodzownym lub w praktyce potrzebnym choćby przy przemieszczaniu się poza granice krajów członkowskich Unii Europejskiej. Nie jest przy tym obiektywnie możliwe, aby w tym czasie oskarżony legitymowany przez Policję w kraju, choćby przy okazji czasowego pobytu, nie został zatrzymany, o ile posługiwałby się dokumentami prawdziwie stwierdzającymi jego tożsamość. W tym kontekście trzeba zaś zauważyć, iż ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika również, że

przed laty osoby uwikłane w przestępstwa będące przedmiotem niniejszego postępowania miały mieć sposobność korzystania z "usług" urzędnika wydziału paszportowego, który dzięki podmianie zdjęć osób ubiegających się o wydanie paszportu umożliwiał uzyskanie takiego dokumentu na dane osobowe "słupa". Zresztą oskarżony od dłuższego czasu nie dysponował ważnym paszportem, a okoliczności jego zatrzymania na podstawie ENA na terenie Szwecji wskazują, iż posługiwał się wówczas podrobionym prawem jazdy i dopiero po niespełna 48 godzinach od jego zatrzymania pod zarzutem podejrzenia bezprawnego prowadzenia pojazdu oraz użycia podrobionego dokumentu zapadła decyzja tamtejszego prokuratora o jego osadzeniu na podstawie ENA (t. CCLXXXV k. 52.854). Okoliczności, że oskarżony miał nie wiedzieć o poszukiwaniach jego osoby, przeczą również ujawnione na rozprawie wyjaśnienia J. K. (1), którego J. C. podczas przypadkowego spotkania w 2005 r. miał się wręcz dopytywać o los postępowania toczącego się K.. Niewątpliwie chodziło mu wówczas o postępowanie, z którym ówczesnie związki posiadał J. K. (1), a więc właśnie to, którego wynikiem w odniesieniu do osoby oskarżonego jest postępowanie sądowe zakończone zaskarżonym wyrokiem. Ponadto okoliczności, w jakich oskarżony już jesienią 2020 r. "zniknął" ze spółki (...), pozostawiając w niej jedynie swoją zaufaną osobę, wskazują, iż nie mogło być w tym przypadku. Już wówczas bowiem podmiotami, które miały posłużyć szeregu osobom zorganizowanym wokół oskarżonego i M. D. zasadniczo do wyłudzeń towarów i rzadziej usług

oraz wyprowadzenia z nich majątku, zainteresowanie wykazywały organy ścigania. Wtedy też oskarżony nie był jedynym, który miał zacząć ukrywać się z obawy przed odpowiedzialnością karną. Do tego jedynie wykorzystywać miał pobyt za wschodnią granicą RP, gdzie miał nawet kontynuować pewne wcześniej zaplanowane działania w ramach przestępczego procederu (kwestia zakupu mleka w proszku).

Ewidentnie więc przed upływem terminu z art. 101 § 1 pkt 2a kk doszło do wszczęcia postępowania przeciwko oskarżonemu, co skutkowało przedłużeniem tego terminu o kolejne lata. W świetle powyższego czyny zarzucone i przypisane oskarżonemu nie uległy więc przedawnieniu, bowiem od ich popełnienia do dnia 1 marca 2016 r. nie upłynął nawet okres 20 lat. Z kolei wedle stanu prawnego obowiązującego od dnia 2 marca 2016 r. do chwili obecnej nie upłynął na powrót 15-letni termin przedawnienia, w międzyczasie skutecznie przedłużony o kolejne 10 lat.

Wniosek

uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Nie stwierdzono uchybienia, które nakazywałoby postąpić zgodnie z art. 439 § 1 kpk, a następczo umorzyć postępowanie z

powodu przedawnienia karalności na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk		
3.2.	<p>podniesiona w apelacji obrońcy</p> <p>mająca wpływ na treść wyroku obraza art. 6 kpk w zw. z art. 6 pkt 3b Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności poprzez brak zapewnienia oskarżonemu odpowiedniego czasu i możliwości przygotowania się do obrony, co stanowiło naruszenie jego prawa do obrony przed niezawisłym i bezstronnym sądem</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Jest oczywistym, że art. 6 ust 3 lit. b Konwencji o Ochronie Praw Człowieka I Podstawowych Wolności sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnionej Protokołem nr 2 (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284 z późn. zm.) zapewnia każdemu oskarżonemu o popełnienie czynu zagrożonego karą prawo posiadania odpowiedniego czasu i możliwości do przygotowania obrony. Nie może też budzić wątpliwości, iż realizacja tego uprawnienia jest możliwa przez zagwarantowanie oskarżonemu prawa dostępu do akt postępowania karnego zarówno na etapie postępowania jurysdykcyjnego, jak i przygotowawczego, co konkretnie przewiduje art. 156 kpk, czyniąc nieograniczonym to uprawnienie dla oskarżonego, jeśli idzie o akta sprawy sądowej oraz wprowadzając pewne ograniczenia w dostępie do akt postępowania przygotowawczego, kończące się</p>		

jednak od chwili zawiadomienia o możliwości przejrzenia akt (art. 321 kpk) przed końcowym zaznajomieniem.

Na gruncie niniejszej sprawy obrońca w ślad za oskarżonym twierdził, że nie miał on realnej możliwości zaznajomienia się z aktami postępowania, najpierw z powodu braku okularów korekcyjnych, a następnie danego mu na to zbyt krótkiego czasu nieadekwatnego względem obszerności tych akt.

Zauważenia jednak wymaga, iż wobec obszerności akt już podczas przesłuchania J. C.w charakterze podejrzanego w dniu 30 września 2020 r. prokurator poinformował go o niemal trzymiesięcznym czasie, jaki zamierza mu zapewnić, aby ten mógł się zapoznać z ówczesnie 282 tomami akt, które będą mu sukcesywnie udostępniane w jednostce penitencjarnej, a to w związku z planowanym wstępnie dopiero na koniec 2020 r. formalnym zaznajomieniem z materiałami postępowania przygotowawczego. Wówczas oskarżony nie zgłaszał żadnych problemów ze wzrokiem (t. CCLXXXII k. 52.284), podobnie w związku z udostępnianiem mu partiami kolejnych tomów akt, do 56 włącznie (t. CCLXXXI k. 52290; t. CCLXXXII k. 52447, 52451). Po raz pierwszy uczynił to dopiero 21 grudnia 2020 r. podczas czynności zapoznania się z materiałami śledztwa, kiedy to oświadczył, że nie ma właściwych okularów i ma problemy z przeczytaniem pisma ręcznego. Wraz z obrońcą z urzędu wyrazili wówczas również oczekiwanie, iż każdemu z nich udostępnione zostaną konkretne tomy akt,

oskarżonemu z wyjaśnieniami T. K., a obrońcy z wyjaśnieniami M. D. (t. CCLXXXV k. 52.858). Takowe zostały im udostępnione w dniu następnym (t. CCLXXXV k. 52868). Jednak wówczas oskarżony zdawał się być w ograniczonym zakresie zainteresowanym tomami, z którymi osobiście chciał się zapoznać, ważniejszym dla niego był powrót o określonej godzinie do jednostki penitencjarnej. Ostatecznie zadeklarował, iż zapoznał się z tomami od 147 do 152. W takich okolicznościach prokurator bezpośrednio przed zamknięciem śledztwa oddał wniosek oskarżonego o uzupełnienie śledztwa poprzez wyznaczenie dodatkowego terminu na osobiste zapoznanie się z aktami. Jeszcze w dniach 8 i 9 stycznia 2021 r. oskarżony zapoznał się natomiast z kolejnymi 3 tomami (LIX, LX, LXI do k. 161) z następnych 20 przesłanych do zaznajomienia przez prokuratora, natomiast w dniach 5 kwietnia i 28 kwietnia 2021 r. zrezygnował z zaznajomienia z tymi aktami w pozostałym zakresie z powodu braku okularów (t. CCLXXXVIII k. 53.520-53.522).

Już z kolei na etapie sądowym, również po sygnalizacji obrońcy z urzędu (t. CCLXXXVII k. 53.312) i wezwaniu oskarżonego do oświadczenia się w terminie 7 dni odnośnie wniosku o udostępnienie akt do zapoznania, czy takowy składa i czy dotyczy całości akt, czy też konkretnych tomów i których – pod rygorem, iż takiego wniosku nie składa, oskarżony odpowiedział pismem z 5 lutego 2021 r., że chce udostępnienia całości akt (t. CCLXXXVII k. 53.377). Nie podnosił jednak wówczas problemu ze wzrokiem, czy też braku odpowiednich okularów. Po

uzgodnieniu kwestii technicznych z jednostką penitencjarną jeszcze w lutym 2021 r. przesłano pierwsze 20 tomów do jednostki penitencjarnej celem udostępnienia ich oskarżonemu. Okazało się jednak to niemożliwe z powodu zbyt dużej ilości materiałów procesowych przesłanych w ostatnim okresie z organów dysponujących (t. CCLXXXVII k. 53.415). W związku z tym celem udostępnienia akt oskarżonemu zostały uzgodnione terminy jego doprowadzenia do czytelnicy sądowej w dniach 26, 27, 28 i 29 kwietnia 2021 r. (t. CCLXXXVIII k. 53.445). Dopiero pismem z dnia 14 kwietnia 2021 r. oskarżony informuje, że do czasu otrzymania okularów przepisanych przez lekarza okulistę nie będzie w stanie zapoznawać się z aktami, jednocześnie zawniósł o ich udostępnienie w formie elektronicznej (t. CCLXXXVIII k. 53.482). Zaskarżając się z kolei złym stanem zdrowia, którego w żaden sposób nie udokumentował, zrezygnował z zapoznawania się z aktami w dniach 28 i 29 kwietnia 2021 r. (t. CCLXXXVIII k. 52.509a i b). Natomiast po rozprawie w dniu 14 czerwca 2021 r., podczas której obrońca zasygnalizował, iż oskarżony dalej nie ma okularów, Sąd Okręgowy wystosował do jednostki penitencjarnej zapytanie, czy oskarżony ma zapewnione okulary korekcyjne oraz czy występował o ich zapewnienie. W odpowiedzi na to Dyrektor Aresztu Śledczego w K. pismem z dnia 24 czerwca 2021 r. poinformował, że oskarżony był konsultowany okulistycznie 8 marca 2021 r., konsultacja zakończyła się wystawieniem recepty na okulary, pacjent do 24 czerwca 2021 r. nie wnioskował jednak o realizację wskazanej recepty, przy czym

każdy, u kogo po przeprowadzeniu badania stwierdza się konieczność stosowania korekcji wzroku w postaci okularów jest informowany o konieczności wystosowania prośby o wyrobienie okularów lub pozyskania recepty okularowej celem realizacji we własnym zakresie np. rodzinę i trybie dalszego postępowania (t. CCLXXXVIII k. 53542). Dopiero zaś pismem z dnia 23 sierpnia 2021 r. (wpływ 24 sierpnia 2021 r.) oskarżony ponownie zwraca się o udostępnienie akt wskazując, że posiada już okulary (t. CCLXXXIX k. 53.662). W związku z tym oskarżony zostaje doprowadzony do czytelni sądowej w dniach 30 sierpnia 2021 r. i 2 września 2021 r., gdzie udostępniane są mu konkretnie żądane przez niego akta (t. CCLXXXIX k. 53.690, 53.721). Czynność ta ma miejsce również w dniu 31 sierpnia 2021 r. przy okazji doprowadzenia oskarżonego na rozprawę, w czasie oczekiwania na stawiennictwo świadków (t. CCLXXXIX k. 53708). Doprowadzenia oskarżonego do czytelni w celu udostępnienia mu żądanych tomów akt mają miejsce również w dniach 22 września 2021 r. (t. CCLXXXIX k. 53.774), 23 września 2021 r. (t. CCLXXXIX k. 53779), 29 września 2021 r. (t. CCLXXXIX k. 53782), 1 października 2021 r. (t. CCLXXXIX k. 53789) i 4 października 2021 r. (t. CCLXXXIX k. 53.792), a następnie 11 października 2021 r. (t. CCLXXXIX k. 53.806), 12 października 2021 r. (t. CCLXXXIX k. 53810) i 15 października 2021 r. (t. CCLXXXIX k. 53.882). Natomiast w dniu 8 października 2021 r. oskarżony zrezygnował z zaznajomienia z aktami, co tłumaczył kolizją z czynnościami związanymi z wyrobieniem dowodu osobistego (t. CCLXXXIX k. 53.801,

53.803). W dniu 18 października 2021 r. jeszcze przed zamknięciem przewodu sądowego oskarżony złożył natomiast uzupełniające wyjaśnienia, których treść wskazuje, iż przynajmniej w zakresie, którym był zainteresowany, zapoznał się z aktami sprawy i na tej podstawie wynotował sobie, jakiej treści depozycje złożyły osoby go obciążające. W związku z tym nie zgłaszał żadnych dalszych wniosków, w tym dowodowych, czy choćby nie sygnalizował złożenia takowych (t. CCXC k.53.828-83.829).

Kierując się powyższym trzeba wyraźnie stwierdzić, iż jakkolwiek przy faktycznym zaznajomieniu się przez oskarżonego z aktami sprawy występowały też pewne trudności natury organizacyjnej, nie mniej zasadnicze znaczenie miała postawa samego zainteresowanego, który po pierwsze nie wykazywał się właściwą wiadomością od 30 września 2020 r. obszerności akt dyscypliną i zaangażowaniem w realizację przysługującego mu uprawnienia, a po wtóre i przede wszystkim zdawał się w sposób obstrukcyjny wykorzystywać posiadaną wadę wzroku, o której najpierw przez dość długi czas nie komunikował, a następnie instrumentalnie ją wykorzystywał świadomie nie decydując się przez pewien czas na realizację przepisanej przez lekarza okulistę recepty na okulary. Z tym związane naprowadzone powyżej okoliczności udokumentowane aktami sprawy przekonują, iż nie można akurat Sądowi I instancji, którego konkretnie rozstrzygnięcie jest przedmiotem kontroli instancyjnej, a wydane zostało po przeprowadzeniu rozprawy trwającej na wielu

<p>terminach na przestrzeni niespełna roku, wytknąć niezapewnienia oskarżonemu odpowiedniego czasu i możliwości do przygotowania obrony. To, iż finalnie z aktami sprawy oskarżony zapoznawał się niemal do końca przewodu sądowego uznać należy za spowodowane jego poprzednimi wyborami, z którymi akurat Sądu I instancji, a na wcześniejszym etapie postępowania prokuratora, nie sposób łączyć. W tym stanie rzeczy nie może być więc również mowy o naruszenia przez Sąd I instancji przysługującego oskarżonemu prawa do obrony.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>brak ściśle skorelowanego wniosku w apelacji obrońcy, w piśmie oskarżonego z dnia 15 listopada 2021 r. zatytułowanym "apelacja" postulat skierowania sprawy do ponownego rozpatrzenia</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Nie stwierdzono uchybienia, które uzasadniałoby uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, zresztą możliwego jedynie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 kpk (bezwzględne przyczyny odwoławcze), art. 454 kpk (w związku z niedopuszczalnością skazania oskarżonego uniewinnionego w pierwszej instancji lub co do którego w pierwszej instancji umorzono postępowanie) lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. Ostatni z wyżej wymienionych</p>		

enumeratywnie wskazanych w ustawie procesowej przypadków wydania orzeczenia kasatoryjnego przez sąd odwoławczy orzekający na podstawie przepisów Kodeksu postępowania karnego zachodzi tylko wówczas, gdy orzekający sąd pierwszej instancji naruszył przepisy prawa procesowego, co skutkowało, w realiach sprawy, nierzetelnością prowadzonego postępowania sądowego, uzasadniającą potrzebę powtórzenia (przeprowadzenia na nowo) wszystkich czynności procesowych składających się na przewód sądowy w sądzie pierwszej instancji (zob. uchwałę SN z dnia 22 maja 2019 r., I KZP 3/19, OSNKW 2019/6 poz. 31). Z twierdzenia, że oskarżony nie miał możliwości w odpowiednim czasie zapoznać się z aktami sprawy, kiedy jednocześnie w licznych czynnościach postępowania dowodowego uczestniczył lub mógł osobiście uczestniczyć w toku rozprawy, w tym w przesłuchaniach świadków oskarżenia, którym mógł zadawać pytania, jak i złożyć wyjaśnienia co do składanych przez nich zeznań, nie wynikałaby jednak jeszcze aż tak daleko idąca nierzetelność procesu, z którą łączyć należałoby potrzebę powtórzenia wszystkich czynności procesowych składających się na przewód sądowy w sądzie pierwszej instancji.

3.3.

podniesione w apelacji obrońcy

- mająca wpływ na treść wyroku obraza art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej i wybiórczej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego stanowiącego przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i orzekanie na zasadzie dowolności

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

	<p>skutkującej wadliwością wydanego orzeczenia w zakresie winy przypisanej oskarżonemu</p> <ul style="list-style-type: none"> • błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się wszystkich zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów poprzez uznanie za wiarygodne i zgodne z prawdą zeznań przesłuchanych w sprawie świadków, a zakwestionowanie wiarygodności wyjaśnień złożonych przez oskarżonego 	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Na wstępie przypomnienia wymaga, iż zarzut naruszenia art. 7 kpk nie może ograniczać się do wskazania wadliwości sędziowskiego przekonania o wiarygodności jednych, a niewiarygodności innych źródeł czy środków dowodowych, lecz powinien wykazywać konkretne błędy w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiające w zasadniczy sposób przeciwko dokonanemu rozstrzygnięciu. W grę może wchodzić np. pominięcie istotnych środków dowodowych, niedostrzeżenie ważnych rozbieżności, uchylenie się od oceny wewnętrznych czy wzajemnych sprzeczności. W procesie nie chodzi bowiem o to, czy dowody są nieprzekonujące dla strony, lecz o to, czy są one przekonujące lub nie dla sądu w kontekście całokształtu materiału dowodowego. Sama odmienność przekonania obrońcy w danej kwestii nie jest zaś obrazą prawa (zob. postanowienie SN z 13 listopada 2007 r., V</p>		

KK 257/07, LEX nr 332945). W konsekwencji ustalenia faktyczne wyroku nie będą wykraczać poza ramy swobodnej oceny dowodów, gdy zostały poczynione na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, jest zgodna ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz prowadzi do sędziowskiego przekonania, którego odzwierciedleniem jest uzasadnienie orzeczenia.

Tymczasem apelująca obrońca dogłębnej oraz wnikliwej analizie całokształtu okoliczności wynikających ze zgromadzonego materiału dowodowego ocenionego przez Sąd Okręgowy z uwzględnieniem zasad logiki oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, czemu dał wyraz w sposób klarowny i jasny w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, tak naprawdę potrafiła przeciwstawić jedynie swe wątpliwości w przedmiocie oceny tego materiału dowodowego, nie wskazując przy tym tak naprawdę, na czym opiera swe przypuszczenie co do dowolnej i wybiórczej oceny tegoż mającej stanowić o przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów, a w konsekwencji i o błędnych ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę pociągnięcia oskarżonego do odpowiedzialności karnej w zakresie przypisanych mu czynów. Zresztą nieprawdziwie wypomniała Sądowi I instancji, iż ten nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego nawet w zakresie, w którym były one zgodne z zeznaniami innych osób. Sąd a quo nie odrzucił przecież w całości wyjaśnień oskarżonego, w części wręcz dał im wiarę, odmawiając tego

przymiotu tym jego fragmentom, w których negował swój udział w przypisanych mu przestępstwach. Co wymaga podkreślenia, Sąd meriti obszernie i rzeczowo wytłumaczył się z takiej właśnie oceny wyjaśnień oskarżonego, wskazując przy tym precyzyjnie, jakimi względami kierował się dochodząc do takich wniosków. Na pewno nie popadł w tym zakresie w dowolność, kiedy miał w polu widzenia cały szereg okoliczności wynikających z przeprowadzonych na rozprawie dowodów uzasadniających z uwzględnieniem zasad logiki oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego taką ich właśnie ocenę. Zresztą nie mogło to dziwić, jeśli weźmie się pod uwagę, iż oskarżony nie szedł w zaparte twierdząc, iż przestępstwa mu przypisane w konfiguracji wieloosobowej i z jego udziałem nie zostały popełnione, a jedynie wskazywał, że był niczego nieświadomym „słupem”, którego naiwność i dobra wiara zostały wykorzystane, względnie zorientowawszy się z czasem, w czym uczestniczy, starał się zapobiec negatywnym skutkom aktywności innych osób. Z konkretnych dowodów ze źródeł osobowych, którymi były relacje innych osób bezpośrednio uwikłanych w proceder będący przedmiotem zarzutów aktu oskarżenia postawionych J.C., które w większym lub mniejszym stopniu przed laty zdecydowały się na współpracę z organami ścigania, a w późniejszym czasie zostały pociągnięte do odpowiedzialności karnej (z wyjątkiem osób, którego tego momentu nie doczekały z powodu śmierci), wynikało jednak w sposób jednoznaczny i bez najmniejszego cienia wątpliwości, że oskarżony w pełni świadomie zaangażował się w działalność

przestępczą, która przybrała ramy zorganizowane stypizowane w art. 258 kk, co więcej wraz z M. D. nią zawiadywał na najwyższym szczeblu decyzyjnym, inicjując też popełnienie poszczególnych przestępstw, jak też w nich aktywnie uczestnicząc adekwatnie do roli mu wyznaczonej i zamierzonych do osiągnięcia celów. Skarżąca, podobnie oskarżony w piśmie z dnia 15 listopada 2021 r. (t. CCXC k. 53.999), nie przedstawili żadnych rzeczowych argumentów, którymi można byłoby skutecznie chcieć podważyć ocenę dowodów zaprezentowaną przez Sąd I instancji w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, w szczególności obciążających oskarżonego depozycji składanych najpierw w roli podejrzanych i oskarżonych, a następnie w części przypadków również w charakterze świadków, przez szereg osób, we współdziałaniu z którymi oskarżony miał się dopuszczać przypisanych mu przestępstw. W pełni należy podzielić zapatrywanie Sądu Okręgowego, że sam fakt, że oskarżony nie przyznał się do popełnienia przypisanych mu czynów mając dla takiego swego stanowiska stosowne wytłumaczenie, nie mógł stanowić skutecznej przeciwwagi dla logicznych, spójnych i wzajemnie uzupełniających się relacji licznych świadków oraz dowodów z dokumentów, które wynikającą z depozycji tych świadków wersję wypadków uwiarygadniały. Rzeczywiście zaś nie może być przypadku, że tak duża grupa osób i to niezależnie od siebie pomawiała oskarżonego, kiedy jednocześnie nie ujawniły się okoliczności wskazujące na pozostawanie tych osób w zмовie obliczonej na przerzucanie odpowiedzialności na

oskarżonego. Zauważenia wymaga, iż w różnym czasie decydowały się na współpracę z organami ścigania i złożenie obszernych wyjaśnień, w których nie kryły się również ze swoimi przestępnymi zachowaniami, a siłą rzeczy z racji ich usytuowania w przestępczych strukturach musiały posiadać również wiedzę o zaangażowaniu i roli oskarżonego. Wbrew sugestiom oskarżonego nie sposób też przyjąć, iż osoby te fałszywie go obciążały dla uniknięcia lub pomniejszenia własnej odpowiedzialności, kiedy szereg tych osób nawet po skazaniu na kary bezwzględnego pozbawienia wolności nie miało oporów, żeby świadczyć przeciwko niemu nie ukrywając przy tym swego własnego świadomego zaangażowania w przestępczy proceder (T. K., J. K. (2), A. S. (2), A. B.). Co przy tym charakterystyczne do osób obciążających swoimi depozycjami oskarżonego należały również takie, które zaliczając się do jego kręgu rodzinnego czy towarzyskiego, były darzone przez niego przed laty zaufaniem, z czym on sam się nawet nie krył (A. S. (2), M. Ł.). Poza tym elementarna logika nie pozwalałaby się zgodzić z tezą, iż w okolicznościach w jakich proceder przestępczy z udziałem kolejnych podmiotów poczynając od spółki (...), a w zasadzie dopiero (...), się rozwinął i objął kolejne podmioty, udział w nim oskarżonego mógłby być efektem nieuświadomienia sobie roli, którą się faktycznie odgrywało, a o której w sposób zbiektywizowany zaświadczało również szereg osób z tymi podmiotami powiązanych z racji w nich zatrudnienia, wskazujących właśnie choćby na decyzyjność oskarżonego, która mogła cechować wyłącznie osobę w pełni zorientowaną w tym, w czym

uczestniczy oraz utożsamiającą się z celami, których przejawem realizacji były właśnie przestępstwa przypisane oskarżonemu.

Skarżąca obrońca stawiając zarzut obrazy art. 7 kpk w istocie zresztą dawała tym wyraz dezaprobaty dla sposobu procedowania Sądu I instancji, a konkretnie przeprowadzenia dowodów ze źródeł osobowych bezpośrednio na rozprawie w mocno ograniczonej ilości w stosunku do liczby świadków wnioskowanych przez oskarżyciela publicznego w akcie oskarżenia do przesłuchania na rozprawie. Na pewno jednak w ten sposób nie mógłby zostać obrażony wskazany przepis. Nie dotyczy on bowiem przeprowadzania dowodów na rozprawie, lecz już ich oceny, która winna być oparta na całokształcie okoliczności ujawnionych na tym forum rozpoznania sprawy (art. 410 kpk). Ujawnienie okoliczności następuje zaś w drodze przeprowadzenia dowodów, zarówno bezpośrednio (przesłuchanie osób, zapoznanie się z dowodem rzeczowym przez jego oględziny lub ujawnienie - odczytanie jego treści) albo pośrednio (odczytanie wyjaśnień, zeznań, opinii, ekspertyz, treści dokumentów albo uznanie ich za ujawnione, a także wykonanie czynności procesowych przez sędziego wyznaczonego ze składu orzekającego albo sąd wezwany).

Podobnie krytycznie był do takiego sposobu procedowania ustosunkowany oskarżony, co uzewnętrzył w swym piśmie z dnia 15 listopada 2021 r., nie mogącym wprawdzie formalnie stanowić jego osobistej apelacji wobec obowiązującego z mocy art. 446 § 1 kpk przymusu adwokacko-

radcowskiego, wymagającym jednak od Sądu odwoławczego ustosunkowania się do podnoszonych w nim twierdzeń w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a wyznaczonych apelacją obrońcy.

Nie wiedzieć jednak czemu oboje zapomnieli, iż kontestowany przez nich zakres bezpośredniego przeprowadzenia dowodów ze źródeł osobowych był również efektem świadomej decyzji stron, w tym oskarżonego i jego obrońcy. Po tym, jak pierwotnie oskarżony pismem z dnia 26 kwietnia 2021 r. wnioskował o przesłuchanie wszystkich świadków wskazanych do przesłuchania przez prokuratora w akcie oskarżenia (t. CCLXXXVIII k. 53.513a), to jednak obrońca pismem z dnia 11 maja 2021 r., zapewne uwzględniającym, że zamierzeniem Sądu I instancji było przesłuchanie na rozprawie także A. S. (2), S. M., M. S., A. S. (3), B. Z., A. D., Z. P., J. K. (1), Z. P., M. W., E. D., a wcześniej jeszcze przesłuchanymi zostali A. B., M. Ł., K. S., A. K. (1), M. J., T. K., wniosła już tylko o bezpośrednie przesłuchanie świadków W. G., C. G., E. D., M. W., A. K. (2), W.A. I. O., D. B. (t. CCLXXXVIII k. 53.523-53.524), twierząc także później, że wnioskowani w jej piśmie do przesłuchania świadkowie zostali uzgodnieni z oskarżonym, wobec czego tylko tych przesłuchania się domaga, o ile nie pojawią się nowe okoliczności, które spowodują konieczność przesłuchania innych jeszcze świadków (t. CCLXXXVIII k. 53.537).

Wyraźnego natomiast zaznaczenia wymaga, iż w zakresie, w jakim było to możliwe i konieczne, Sąd Okręgowy przesłuchał świadków

oskarżenia bezpośrednio na rozprawie. Siłą rzeczy chodziło o przesłuchanie osób, które obciążały wcześniej oskarżonego, względnie ich depozycje mogły mieć znaczenie dla oceny tych obciążających oskarżonego relacji osób, we współdziałaniu z którymi miał właśnie oskarżony popełnić zarzucane mu przestępstwa, a także działać w roli osoby współkierującej zorganizowaną grupą przestępczą. Taki zakres dowodów ze źródeł osobowych wymagających bezpośredniego przeprowadzenia na rozprawie uwzględniał zasygnalizowaną powyżej linię obrony oskarżonego, wedle której przestępstwa w konfiguracji wieloosobowej zostały popełnione, ale bez jego świadomego udziału. Co do zaś pozostałych (z punktów VIII, IX i XI aktu oskarżenia), jego tłumaczenia podlegały też weryfikacji w oparciu o okoliczności naprowadzone wyjaśnieniami i zeznaniami osób go obciążających w związku z udziałem w przestępczym procederze, którego prawnym podsumowaniem były właśnie zarzuty popełnienia przestępstw w ramach funkcjonowania zorganizowanej grupy przestępczej. Nawet bowiem działalność oskarżonego w spółce (...) miała być opisywana przez rozebraną w tym osobę (M. D.) jako ukierunkowana na wyłudzenia. O okolicznościach przywłaszczenia A. wypowiedziały się natomiast osoby bezpośrednio w to zaangażowane (w przemieszczenie pojazdu na Białoruś do oskarżonego), czyli poza wspomnianym M. D. również A. S. (2). Podobnie było z korzystaniem przez oskarżonego z karty V. C. wydanej do rachunku bankowego E. z limitem debetowym w wysokości 20.000 złotych. W tym nawet przypadku

w grę wchodziło dysponowanie tym instrumentem płatniczym podczas pobytu oskarżonego na D. Wschodzie na Filipinach jesienią 2000 r., gdzie osoba, od której faktycznie przejęta została kontrola nad spółką (...), miała inwestować również środki z przestępstw objętych niniejszym postępowaniem w działalność hotelarską, a gdzie oskarżony miał właśnie wypłacić też pieniądze ze swojej karty (vide - zeznania A. K. (1) t. CCLXXXVIII k. 53.488).

Trzeba natomiast zauważyć, że wnioskami dowodowymi prokuratora o bezpośrednie przesłuchanie świadków Sąd I instancji nie był związany. Zgodnie z art. 350a kpk przewodniczący składu orzekającego był przecież uprawnionym zaniechać wezwania na rozprawę świadków, którzy zostali przesłuchani, a mających stwierdzić okoliczności, które nie są tak doniosłe, aby konieczne było ich bezpośrednie przesłuchanie świadków na rozprawie, w szczególności takie, którym oskarżony w wyjaśnieniach swych nie zaprzeczył. Ponadto przepis art. 392 § 1 kpk pozwalał odczytać na rozprawie głównej protokoły przesłuchania świadków i oskarżonych, sporządzone w postępowaniu przygotowawczym lub przed sądem albo w innym postępowaniu przewidzianym przez ustawę, gdy bezpośrednie przeprowadzenie dowodu nie jest niezbędne, a żadna z obecnych stron temu się nie sprzeciwia.

Nie można zaś czynić Sądowi I instancji zarzutu, że nie przesłuchał zmarłych przed laty M. D., W. H., czy nawet K. P. oraz C. G. i W. G., jak też J. K. (3), co do którego zostało ustalonym, że najprawdopodobniej

przebywa w nieustalonym miejscu poza granicami kraju (k. 123 załącznika adresowego), na pewno zaś nie był pozbawionym wolności i nie było znanym jego miejsce pobytu w kraju. W takich okolicznościach art. 391 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 394 § 2 kpk uprawniał do poprzestania na ujawnieniu bez odczytania ich wcześniejszych wyjaśnień lub zeznań. Pobyt za granicą i nieznanym termin powrotu do kraju był też przyczyną rezygnacji z bezpośredniego przesłuchania S. M. i M. S.. Ostatecznie też brak sprzeciwu stron pozwolił na odczytanie zeznań A. S. (3), który nawet wedle oskarżonego miał nie być zorientowany w wykorzystaniu do oszustw i do przysłowiowego "ograbienia" z majątku spółki (...).

W szeregu przesłuchań uczestniczyli natomiast oskarżony i obrońca, w szczególności byli oboje obecni na terminach rozprawy, na których zeznawali T. K. i J. K. (2), a także M. Ł. i A. B. oraz K. S., nie wspominając ich obecności podczas przesłuchań B. Z., Z. P., D. B., I. O., W.A.A. K. (2), M. W., E. D., A. D.. Wówczas oskarżony miał pełne prawo zadawania pytań przesłuchiwanym osobom. Przebieg rozprawy udokumentowany protokołami nie wskazuje, by był w tym w jakikolwiek sposób ograniczany.

Niewiadomym natomiast pozostaje komu i jakich pytań nie mógł zadać oskarżony twierdząc, że mogłoby to dowieść jego niewinności. Nie jest natomiast rolą Sądu odwoławczego się tego domyślać w sytuacji gdy nieodpartym jest wrażenie, że chodzić może w zasadzie o osoby, których z przyczyn obiektywnych, niezależnych od Sądu I instancji, nierzadko o trwałym i nieusuwalnym

charakterze (zgon), nie udało się przesłuchać bezpośrednio na rozprawie.

Pod nieobecność oskarżonego przesłuchani zostali jedynie M. J. oraz A. S. (2). Każdorazowo dokonało się to w rygorach prawem procesowym przewidzianych.

Pomimo usprawiedliwionej nieobecności oskarżonego na rozprawie w dniu 13 kwietnia 2021 r., o której terminie był prawidłowo zawiadomiony, Sąd Okręgowy zdecydował się na wdrożenie trybu przewidzianego w art. 378a kpk w związku ze stawiennictwem świadka M. J., którą właśnie wtedy też bez udziału oskarżonego przesłuchał. Nadmienić należy, że Sąd Okręgowy procedował wtedy jeszcze bez udziału obrońcy, który został oskarżonemu wyznaczony dopiero po rozprawie w tym dniu, a to dlatego, że w tym dniu dopiero wpłynęło od oskarżonego uzupełnienie wniosku z dnia 23 marca 2021 r. o wyznaczenie obrońcy z urzędu w postaci oświadczenia o stanie majątkowym wraz zaświadczeniem o stanie konta depozytowego oskarżonego w areszcie śledczym, wcześniej zaś ustanowiony obrońca z urzędu został zwolniony w dniu 13 stycznia 2021 r. w związku z ustaniem obrony obligatoryjnej (doręczenie zawiadomienia oskarżonemu w dniu 18 stycznia 2021 r.). Zgodnie zaś z art. 378a kpk, jeżeli oskarżony lub obrońca nie stawił się na rozprawę, będąc zawiadomiony o jej terminie, sąd, w szczególnie uzasadnionych wypadkach, może przeprowadzić postępowanie dowodowe podczas jego nieobecności, chociażby usprawiedliwił należycie niestawiennictwo, a w szczególności przesłuchać świadków, którzy

stawili się na rozprawę, nawet jeżeli oskarżony nie złożył jeszcze wyjaśnień (§ 1). W takim wypadku oskarżonego lub obrońcę należy wezwać lub zawiadomić o nowym terminie rozprawy, jeżeli termin ten nie był im znany. Przy doręczeniu wezwania lub zawiadomienia należy również doręczyć pouczenie o możliwości złożenia wniosku o uzupełniające przeprowadzenie dowodu przeprowadzonego podczas jego nieobecności oraz o treści przepisów (§ 2 i 7), z których wynika, że w razie niezłożenia najpóźniej na kolejnym terminie rozprawy, o którym oskarżony lub obrońca był należycie zawiadomiony przy jednoczesnym braku procesowych przeszkód do jego stawiennictwa, wniosku o uzupełniające przeprowadzenie dowodu przeprowadzonego podczas jego nieobecności (§ 3) wykazującego, że sposób przeprowadzenia dowodu podczas jego nieobecności naruszał gwarancje procesowe, w szczególności prawo do obrony (§ 5), prawo do złożenia tego wniosku wygasa i w dalszym postępowaniu nie jest dopuszczalne podnoszenie zarzutu naruszenia gwarancji procesowych, w szczególności prawa do obrony, wskutek przeprowadzenia tego dowodu podczas nieobecności oskarżonego lub obrońcy (§ 4), a także umożliwia mu wypowiedzenie się co do tej kwestii (§ 7). Rzecz w tym, że oskarżonemu i wyznaczonemu obrońcy udzielono następnie pouczeń o treści art. 378a § 3, 4, 5 i 7 kpk. Żadne z nich nie wnioskowało natomiast o uzupełniające przesłuchanie M. J..

Z kolei A. S. (2) został przesłuchany na rozprawie w dniu 14 czerwca 2021 r. z udziałem obrońcy, a pod

nieobecność oskarżonego, która jak najbardziej słusznie została uznana za nieusprawiedliwioną, toteż w świetle art. 117 § 2 kpk nie mogła stanowić najmniejszej przeszkody dla procedowania Sądu Okręgowego w tej dacie. Przypomnienia wymaga, że oskarżony nie został wówczas doprowadzony na sale rozpraw. Pozostał w pokoju zatrzymań na terenie sądu odmawiając udania się na rozprawę ze względu na złe samopoczucie i ból głowy, czego w żaden sposób, choćby post factum, nie udokumentował.

Zastrzeżeń nie wzbudzało również oddalenie na rozprawie w dniu 31 sierpnia 2021 r. wniosków dowodowych oskarżonego z opinii biegłego z zakresu finansów, jak też z konfrontacji z osobami wskazanymi w zarzutach aktu oskarżenia. Skoro oskarżony uczestniczył w procesie i miał możliwość zadawania pytań przesłuchiwanym osobom, z a którego to uprawnienia bądź nie korzystał, bądź w bardzo ograniczonym zakresie, przeprowadzenie konfrontacji rzeczywiście nie mogło jawić się jako czynność, która mogłaby uchodzić za zmierzającą do wyjaśnienia sprzeczności, a w takim właśnie celu mogą być konfrontowane przesłuchiwane osoby w myśl art. 172 kpk. Poza tym skonfrontowanymi mogłyby być jedynie osoby, których przesłuchanie obiektywnie było możliwe. Nie można zaś mieć nawet przekonania, iż właśnie tych konkretnie osób wniosek oskarżonego o konfrontację dotyczył. Z kolei na etapie postępowania przygotowawcze konfrontacje były bezcelowe w sytuacji, w której oskarżony wówczas jeszcze nie składał wyjaśnień korzystając z

uprawnienia do ich odmowy. Co do zaś opinii biegłego z zakresu finansów, który miałby sprawdzić rzeczywiste przepływy finansowe pomiędzy wskazanymi firmami w akcie oskarżenia, a rzeczywistym okresem odpowiedzialności oskarżonego, zweryfikować wszystkie roszczenia wnoszone przez firmy wymienione w sprawie z uwzględnieniem okresu ich przedawnienia (t. CCLXXXIX k. 53660), miał rację Sąd Okręgowy, że rozstrzygnięcie sprawy nie wymagało stwierdzenia powyższych okoliczności z wykorzystaniem wiadomości specjalnych z zakresu finansów, a tylko wówczas, gdy stwierdzenie istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności wymaga wiadomości specjalnych zasięga się opinii biegłego (art. 193 § 1 kpk). Istota przestępczego procederu sprowadzała się przecież również do dokumentacyjnego zafalszowywania rzeczywistości gospodarczej pomiędzy podmiotami, między którymi przepływy finansowe miałyby być zbadane. Nie jest natomiast rolą biegłego oceniać dowody ze źródeł osobowych, które właśnie na tego rodzaju fałsz naprowadzały. Do stwierdzenia wartości wyłudzonych towarów i usług wystarczającą była dokumentacja źródłowa i zeznania przedstawicieli pokrzywdzonych firm. Bez znaczenia dla ustaleń w tym zakresie pozostawało natomiast zagadnienie przedawnienia roszczeń, w szczególności kiedy nie został orzeczony od oskarżonego obowiązek naprawienia szkody.

Wniosek

zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od

zasadny

<p>popelnienia zarzucanych mu czynów, a w przypadku pisma oskarżonego z dnia 15 listopada 2021 r. zatytułowanego "apelacja" postulat skierowania sprawy do ponownego rozpatrzenia</p>	<p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Nie stwierdzono uchybień, a tylko wówczas zgodnie z art. 438 kpk Sąd odwoławczy zmienia lub uchyla zaskarżone orzeczenie.</p>		
<p>3.4.</p>	<p>podniesiona w apelacji prokuratora</p> <p>obraza art. 4 § 1 kk poprzez zastosowanie w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 8 art. 258 § 3 kk w brzmieniu obowiązującym w czasie orzekania, podczas gdy ustawa obowiązująca poprzednio, tj. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 kwietnia 2004 r. była względniejsza dla oskarżonego, a zatem czyn ten winien zostać zakwalifikowany w brzmieniu art. 258 § 3 kk obowiązującym do wskazanej daty</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Ustawa względniejsza w rozumieniu art. 4 § 1 kk to taka, która stwarza możliwość osądu korzystniejszego dla interesów sprawcy (korzystniejszej oceny prawnokarnej czynu), skutkując tym samym przyjęciem mniej surowych reguł odpowiedzialności lub zastosowaniem mniej dotkliwych</p>		

sankeji. Przy ocenie „względności ustawy” należy brać pod uwagę wszystkie prawnokarne instytucje porównywanych ustaw, które mogłyby mieć zastosowanie do danego sprawcy, tj. nie tylko samo zagrożenie karą, lecz także np. przedawnienie, instytucje probacyjne, granice wieku odpowiedzialności karnej, dyrektywy wymiaru kary, powrotność do przestępstwa, zatarcie skazania, nadzwyczajne złagodzenie kary. Oczywiście ma rację Sąd I instancji, iż ocena ta powinna być dokonywana in concreto, a nie in abstracto (zob. uchwała SN z 12.03.1996 r., I KZP 2/96, OSNKW 1996/3-4, poz. 16; postanowienie SN z 3.12.2001 r., V KKN 67/01, OSNKW 2002/5-6, poz. 36).

Rzecz jednak w tym, że nie sposób zaakceptować rozumowania tego sądu, wedle którego zmiana ustawowego zagrożenia czynu stypizowanego w art. 258 § 3 kk dokonana ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 93, poz. 889 z późn. zm) obowiązującą od dnia 1 maja 2004 r. polegająca na podwyższeniu dolnej i górnej granicy zagrożenia karą pozbawienia wolności odpowiednio z 6 miesięcy do roku i z 8 lat do 10 lat in concreto miałyby nie mieć wpływu na wymiar kary za tego rodzaju przestępstwo w tym sensie, iż niezależnie do przyjętego za podstawę skazania stanu prawnego każdorazowo byłaby to kara pozbawienia wolności w identycznym rozmiarze. Jest bowiem oczywistym, iż te same okoliczności mające wpływ na wymiar kary, a które nakazuje uwzględniać art. 53 kk, nie mogą z jednakowym skutkiem ważyć

na jej rozmiarze w sytuacji, w której innymi są granice wymiaru kary. Orzeczenie bowiem kary bliżej dolnej lub górnej granicy ustawowego zagrożenia, czy w nawet w równym oddaleniu od tych granic, ze swej istoty nie powinno mieć identycznego przełożenia na konkretny jej wymiar, gdy owe granice się różnią, w szczególności kiedy jednocześnie nie zostały przedstawione okoliczności związane z ustawowymi zasadami wymiaru kary oraz ewentualnie innymi karnoprawnymi konsekwencjami skazania, które Sąd I instancji miały w realiach tej sprawy doprowadzić do wniosku przeciwnego. Trafnie na to zwrócił uwagę oskarżyciel publiczny.

Poza tym należało się zgodzić z apelującym prokuratorem w tym, że Sąd Okręgowy nie dostrzegł, iż w stanie prawnym obowiązującym od 1 maja 2004 r. zastrzonymi zostały również choćby warunki ubiegania się przez skazanego za przestępstwo z art. 258 § 3 kk o warunkowe przedterminowe zwolnienie z odbycia reszty kary pozbawienia wolności. Również sprawca takiego czynu musi uprzednio odbyć trzy czwarte kary. Wynika to z dodania przepisu art. 65 § 2 kk o treści "Do sprawcy przestępstwa z art. 258 mają odpowiednie zastosowanie przepisy dotyczące sprawcy określonego w art. 64 § 2, z wyjątkiem przewidzianego w tym przepisie zaostżenia kary". Zatem od 1 maja 2004 r. kierujący zorganizowaną grupą przestępczą odpowiada niemalże jak sprawca przestępstwa popełnionego w warunkach tzw. multirecydywy specjalnej. Niekoniecznie jednak płynące z tego konsekwencje dla oskarżonego musiałyby negatywnie

oddziaływać na jego sytuację prawną w odniesieniu do czynu z art. 258 § 3 kk, kiedy pozostałych przypisanych przestępstw dopuścił się w warunkach art. 65 § 1 kk, a te in concreto także stawiły warunek ubiegania się o warunkowe przedterminowe zwolnienie w postaci odbycia trzech czwartych kary (art. 78 § 2 kk). W wypadku kary łącznej, jeżeli choćby jedna z kar połączonych została wymierzona z uwzględnieniem art. 65 § 1 kk, należy stosować do całości kary łącznej termin określony w art. 78 § 2 kk (zob. M. Kulik [w:] Kodeks karny. Komentarz aktualizowany, red. M. Mozgawa, LEX/el. 2022, art. 78; V. Konarska-Wrzošek [w:] A. Lach, J. Lachowski, T. Oczkowski, I. Zgoliński, A. Ziółkowska, V. Konarska-Wrzošek, Kodeks karny. Komentarz, wyd. III, Warszawa 2020, art. 78; A. Zoll [w:] Kodeks karny. Część ogólna. Tom I. Część II. Komentarz do art. 53-116, wyd. V, red. W. Wróbel, Warszawa 2016, art. 78)

Nie mniej już tylko z tego względu, że in concreto kara pozbawienia wolności wymierzona na podstawie zasad i dyrektyw wymiaru kary z uwzględnieniem całokształtu okoliczności wpływających na jej rozmiar, na podstawie konkurencyjnych stanów prawnych nie mogłaby zostać orzeczona w jednakowej wysokości, stwierdzić należało obrazę art. 4 § 1 kk skutkującą rzeczywiście niezasadnym zakwalifikowaniem czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 8 zaskarżonego wyroku z art. 258 § 3 kk w brzmieniu tego przepisu obowiązującym od dnia 1 maja 2004 r. do chwili obecnej, miast w brzmieniu poprzednim obowiązującym od wejścia w życie w dniu 1 września 1998 r.

Kodeksu karnego z 6 czerwca 1997 r., a przewidującym łagodniejsze ustawowe zagrożenie.		
Wniosek		
zmiana zaskarżonego wyroku poprzez zakwalifikowanie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 8 z art. 258 § 3 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 kwietnia 2004 r. w zw. z art. 4 § 1 kk i przyjęcie tych przepisów za podstawę wymiaru kary pozbawienia wolności	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Konieczna dla eliminacji stwierdzonego uchybienia		
3.5.	rażąca niewspółmierność jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeczonych wobec oskarżonego za przestępstwa przypisane w punktach 1, 3, 4 i 8 oraz rażąca niewspółmierność orzeczonej w punkcie 10 kary łącznej pozbawienia wolności, które to kary jednostkowe, jak i kara łączna nie uwzględniają w należyty sposób wszystkich okoliczności obciążających, bardzo wysokiego stopnia winy oskarżonych i znacznego stopnia społecznej szkodliwości przypisanych czynów, a przez to są rażąco łagodne, nie spełniając celów kary tak w zakresie prewencji indywidualnej, jak i powszechnej	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		

Rażąca niewspółmierność kary występuje wtedy, gdy orzeczona kara nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych.

Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (zasłużoną).

Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wtedy, gdy na podstawie ustalonych okoliczności sprawy, które powinny mieć decydujące znaczenie dla wymiaru kary, można przyjąć, że występuje wyraźna różnica między karą wymierzonymi a karą, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo (zob. wyroki SN: z 22 października 2007 r., SNO 75/07, LEX nr 569073; z 26.06.2006 r., SNO 28/06, LEX nr 568924; z 30 czerwca 2009 r., WA 19/09, OSNwSK 2009, poz. 1255; z 11 kwietnia 1985 r., V KRN 178/85, OSNKW 1985/7–8, poz. 60).

Rzeczywiście zaś Sąd I instancji nie docenił szeregu ustalonych okoliczności świadczących niewątpliwie na niekorzyść oskarżonego, niepozwalających uznać wymierzonych mu kar pozbawienia wolności za przestępstwa przypisane w punktach 1, 3, 4 i 8 zaskarżonego wyroku za adekwatne stopniowi ich społecznej szkodliwości oraz właściwie realizujące cele zapobiegawcze i wychowawcze, w tym potrzeby w

zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, a przy tym nieprzekraczające stopnia zawinienia sprawcy.

W szczególności właściwej miary nie przyłożył Sąd Okręgowy do wielkości niekorzystnych rozporządzeń mieniem i sięgającej kilkuset ilości podmiotów, których to dotknęło, a także związanych z tym rozmiarów szkód, nadto wielkości szkód majątkowych wyrządzonych spółkom prawa handlowego w wyniku nadużycia uprawnień i niedopełnienia obowiązków również poprzez przywłaszczenie cudzego mienia, jak też wartości "wypranych brudnych pieniędzy" pochodzących z oszustw popełnionych już bez udziału oskarżonego w ramach działalności spółki (...) i firmy (...), a stanowiących jednocześnie przedmiot czynności wykonawczej przestępstwa umyślnego paserstwa. Na ustalone przez Sąd a quo z tym związane wartości nominalne nie sposób zaś nie patrzeć z uwzględnieniem siły nabywczej pieniądza właściwej okresowi sprzed już nawet przeszło 20 lat. Kwotom ówczesnie sięgającym nawet kilku milionów złotych, czy choćby kilkuset tysięcy złotych, uwzględniając inflację na przestrzeni tych lat oraz efekty wzrostu gospodarczego i z tym się wiążącej rosnącej zamożności społeczeństwa, obecnie odpowiadają zdecydowanie wyższe sumy, nawet dwu czy trzykrotnie.

Nie została również uwzględniona adekwatnie skala zorganizowania procederu z wydatnym, czy wręcz kluczowym udziałem oskarżonego wpływającym na powodzenie przedsięwzięcia (inicjatywa oraz wyznaczanie kierunków oraz

celów przestępczych działań, które miały charakter przemyślanych i zaplanowanych, wykonanych z premedytacją) oraz wykorzystanie do tego legalnie działających na rynku podmiotów o określonej renomie i zaufaniu wśród kontrahentów z zamiarem zaszkodzenia ich reputacji, a wręcz w większości przypadków doprowadzenia do niewypłacalności lub upadłości na skutek "wydrenowania" z wartościowych aktywów, co też się ziszcilo i dotknęło prężnie działających przedsiębiorstw, zatrudniających wiele osób, liczących się lokalnie ((...), (...)). Wyrażało się to zaś działaniem w warunkach art. 65 § 1 kk, nie tylko z powodu działania w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw, ale również z racji uczynienia sobie z przestępstw stałego źródła dochodu gwarantującego na owe czasu nawet licznemu gronu osób znacznych rozmiarów korzyści majątkowe. Popelnienie przestępstwa w warunkach art. 65 § 1 kk, na co trafnie zwrócił uwagę prokurator, stanowi z kolei okoliczność istotnie obostrzającą, bowiem pozwala wymierzyć karę nawet powyżej górnej granicy ustawowego zagrożenia.

Także różnorodność przestępczej aktywności wyrażająca się również w niektórych przypadkach realizacją znamion większej ilości typów czynów zabronionych w ramach przyjętej kumulatywnej kwalifikacji (czyny z punktów 3 i 4), winna być była poczytana oskarżonemu na niekorzyść w większym stopniu, niż zdawał się tę okoliczność uwzględniać Sąd I instancji.

W niewystarczającym stopniu kara pozbawienia wolności z punktu 1 uwzględniała z kolei, że została wymierzona oskarżonemu aż za ciąg trzech przestępstw oszustwa w stosunku do mienia znacznej wartości popełnionych w czynie ciągłym, z których każde zagrożone było tego rodzaju karą od roku do lat 10, co więcej również z mocy art. 91 § 1 kk mogłaby zostać wymierzona do wysokości górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę, czyli do lat 15.

Co do zaś przestępstwa kierowania zorganizowaną grupą przestępczą niedocenioną została mimo wszystko skala działalności przestępczej w ramach tej grupy realizowanej oraz wpływ oskarżonego na związaną z tym rzeczywistość. W istocie w sferze zwerbalizowanej deklaracji pozostało stwierdzenie Sądu Okręgowego, że oskarżony uczestniczył w działalności przestępczej zakrojonej na szeroką skalę. Finalnie należało jednak również uwzględnić, że czyn ten został w ramach korekty zaskarżonego wyroku zakwalifikowany łagodniej (zgodnie z regułą intertemporalną z art. 4 § 1 kk).

Zgodzić się też trzeba z tym, że zdawał się Sąd a quo zbyt z korzyścią dla oskarżonego poczytać jego dotychczasową niekaralność, zresztą nie do końca adekwatnie z rzeczywistością, skoro nie krył się oskarżony ze skazaniem za posłużenie się fałszywym prawem jazdy w Szwecji w związku z jego zatrzymaniem w dniu 8 czerwca 2020 r. (t. CCLXXXVIII k. 53572v). Nie można zapominać, że oskarżony przez długie lata

był nieosiągalny dla organów ścigania i wymiaru sprawiedliwości z przyczyn wyłącznie od siebie zależnych. Skuteczność na tym polu zapewnić musiały mu też działania, które na bazie doświadczenia życiowego pozwalają przyjąć, że do osób wiodących ustabilizowany tryb życia wyłącznie wedle reguł porządku prawnego i norm moralnych w społeczeństwie obowiązujących trudno byłoby go zaliczyć. Z tego też względu okolicznością istotnie łagodzącą dla oskarżonego nie mógł być również sam upływ czasu od popełnienia przypisanych mu przestępstw, choć i on nie pozostawał bez znaczenia, a to z perspektywy aktualnego "dojrzałego" wieku oskarżonego (zbliża się do sześćdziesiątki) i właściwych mu warunków i właściwości osobistych, pozwalających uznać w większym stopniu dolegliwość kary pozbawienia wolności. Nie można jednak też zapominać o jej społecznym oddziaływaniu poprzez kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa, w realiach tej sprawy o niebagatelnym również znaczeniu, jeśli się również właśnie uwzględni "społeczne" następstwa przestępczej działalności oskarżonego i osób, z którymi współdziałał.

Z pola widzenia nie można jednak też było tracić postawy oskarżonego na etapie postępowania sądowego. Musiała mimo wszystko do pewnego stopnia oddziaływać z korzyścią dla oskarżonego przy wymiarze kary. Nawet jeśli się do winy nie przyznawał i kwestionował swą odpowiedzialność, treścią złożonych wyjaśnień „uprościł” procedowanie. Dał w ten sposób Sądowi I instancji z powodów wyłożonych w podsekcji 3.3. podstawy do znaczącego ograniczenia ilości świadków

bezpośrednio przesłuchiwanym na rozprawie. W ten sposób z oczywistych względów skrócił się czas potrzebny do wydania wyroku, czym wyeliminowanym, względnie ograniczonym zostało niebezpieczeństwo, że postępowanie nie zakończyłoby się prawomocnie przed upływem terminów przedawnienia.

Naprowadzone okoliczności przemawiały za ukształtowaniem wymiaru kwestionowanych przez oskarżyciela publicznego jednostkowych kar pozbawienia wolności w istotnie większym oddaleniu od dolnej granicy ustawowego zagrożenia, pozwalając się im nawet niekiedy bardziej zbliżyć do ustawowego maksimum, choć niekoniecznie aż w takim zakresie, jak tego oczekiwał prokurator.

Już zaś tylko skuteczne zakwestionowanie wymiaru części kar jednostkowych pozbawienia wolności zdezaktualizowało rozstrzygnięcie o karze łącznej tego rodzaju Więcej w podsekcji 5.2.3.

Wniosek

zmiana zaskarżonego wyroku poprzez podwyższenie wymierzonych oskarżonemu kar jednostkowych:

- z punktu 1 do 9 lat
- z punktu 3 do 5 lat
- z punktu 4 do 5 lat
- z punktu 8 do 6 lat

i orzeczenie kary łącznej 13 lat pozbawienia wolności

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Zgodnie z art. 437 § 2 kpk obowiązkiem Sądu odwoławczego było stosownie skorygować zaskarżony wyrok, aby wyeliminować z jego treści dostrzeżone uchybienie.</p> <p>Nie podzielił jednak Sąd Apelacyjny w pełni oczekiwań skarżącego prokuratora co do rozmiaru kar pozbawienia wolności, jakie należało orzec wobec oskarżonego przy prawidłowym zastosowaniu dyrektyw i przesłanek wymiaru kary w związku z popełnieniem przypisanych mu czynów zabronionych w pkt 1, 3, 4 i 8. Za kary sprawiedliwe, wolne od uchybienia w postaci rażącej łagodności, uznał bowiem już kary pozbawienia wolności w rozmiarze odpowiednio 6 lat i 6 miesięcy, 3 lat, 4 lat i 4 lat, pamiętając przy tym, że dolegliwość szeroko pojętego rozstrzygnięcia o karze co do przestępstw przypisanych w punktach 1 i 3 wyznaczały również orzeczone wobec oskarżonego środki karne terminowego zakazu zajmowania funkcji członka zarządu, rady nadzorczej i prokurenta w organach spółek prawa handlowego.</p> <p>Co do kary łącznej więcej w podsekcji 5.2.3.</p>	

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>4.1.</p>	

Zwiężle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
<p>Rozstrzygnięcia:</p> <ul style="list-style-type: none"> • z punktu 1 o winie (przypisanie ciągu trzech występków z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym na dzień 30 czerwca 2015 r. i art. 4 § 1 kk) oraz o karze w zakresie wymierzenia oskarżonemu jednej kary pozbawienia wolności na podstawie art. 294 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i art. 91 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym na dzień 30 czerwca 2015 r., a także o środku karnym zakazu zajmowania funkcji członka zarządu, członka rady nadzorczej i prokurenta w organach spółek prawa handlowego na okres 8 lat z punktu 12 na podstawie art. 41 § 1 kk i art. 43 § 1 kk i art. 91 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym na dzień 30 czerwca 2015 r. i art. 4 § 1 kk, • o winie i karze z punktu 2 (skazanie na karę 2 lat pozbawienia wolności za występki z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 296 § 1 i 2 kk i art. 271 § 1 i 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym na dzień 28 lutego 2017 r. i art. 4 § 1 kk), • z punktu 3 o winie (przypisanie występków z art. 296 § 2 i 3 kk i art. 284 § 2 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 18 § 3 kk w zw. z art. 270 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym na dzień 30 czerwca 2015 r. i art. 4 § 1 kk) oraz o karze w zakresie wymierzenia oskarżonemu kary pozbawienia wolności na podstawie art. 296 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym na dzień 30 czerwca 2015 r. i art. 4 § 1 kk, a także o środku karnym zakazu zajmowania funkcji członka zarządu, członka rady 	

nadzorczej i prokurenta w organach spółek prawa handlowego na okres 5 lat z punktu 13 na podstawie art. 41 § 1 kk i art. 43 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym na dzień 30 czerwca 2015 r. i art. 4 § 1 kk,

- z punktu 4 o winie (przypisanie występku z art. 296 § 1 i 5 kk i art. 291 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym na dzień 23 czerwca 2020 r. i art. 4 § 1 k) oraz o karze w zakresie wymierzenia oskarżonemu kary pozbawienia wolności na podstawie art. 294 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym na dzień 23 czerwca 2020 r. i art. 4 § 1 kk,
- o winie i karze z punktu 5 (skazanie na karę 3 lat pozbawienia wolności za występki z art. 296 § 2 i 3 kk i art. 300 § 3 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 300 § 3 kk w zw. z art. 308 kk i art. 270 § 1 kk i art. 18 § 3 kk w zw. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym na dzień 30 czerwca 2015 r. i art. 4 § 1 kk), a także o środku karnym zakazu zajmowania funkcji członka zarządu, członka rady nadzorczej i prokurenta w organach spółek prawa handlowego na okres 5 lat z punktu 14 na podstawie art. 41 § 1 kk i art. 43 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym na dzień 30 czerwca 2015 r. i art. 4 § 1 kk,
- o winie i karze z punktu 6 (skazanie na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności za występki z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk),
- o winie i karze z punktu 7 (skazanie na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności za występki z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym na dzień 23 czerwca 2020 r. i art. 4 § 1 kk),
- z punktu 8 o winie (przypisanie występku w postaci opisanej w punkcie X aktu oskarżenia) oraz o karze w zakresie wymierzenia oskarżonemu kary pozbawienia wolności,
- o winie i karze z punktu 9 (skazanie na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności za występki z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk),

<ul style="list-style-type: none"> • o zaliczeniu w oparciu o art. 63 § 1 kk w punkcie 11 na poczet kary okresu rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego w sprawie, • o łącznym środku karnym zakazu zajmowania funkcji członka zarządu, członka rady nadzorczej i prokurenta w organach spółek prawa handlowego na okres 10 lat na podstawie art. 91 § 2 kk i art. 86 § 1 kk i art. 43 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym na dzień 30 czerwca 2015 r. i art. 4 § 1 kk, • z punktu 16 o nieopłaconych przez oskarżonego kosztach obrony udzielonej z urzędu przez adw. A. S. (1), • z punktu 17 o zwolnieniu oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych i obciążeniu Skarbu Państwa wydatkami na mocy art. 624 § 1 kpk. 	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
<p>Brak podstaw do ingerencji w te części zaskarżonego wyroku, kiedy nie były dotknięte jakimkolwiek z uchybień podniesionych w wywiedzionej apelacji obrońcy, o ich wadliwości nie świadczyły również twierdzenia oskarżonego zawarte w jego piśmie z dnia 15 listopada 2021 r. zatytułowanym "Apelacja", a nie stwierdzono także innych uchybień, które należałoby uwzględnić z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 § 1 kpk, art. 440 kpk, art. 455 kpk).</p>	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
rozstrzygnięcie o winie z punktu 8 - zakwalifikowanie przypisanego oskarżonemu w tym punkcie występku z art. 258 § 3 kk w brzmieniu tego przepisu obowiązującym do dnia 30 kwietnia 2004 r. w zw. z art. 4 § 1 kk	
Zwięźle o powodach zmiany	

<p>Z powodu uznania za zasadny zarzutu obrazy art. 4 § 1 kk podniesionego w apelacji oskarżyciela publicznego. Więcej w podsekcji 3.4.</p>	
<p>5.2.2.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<ul style="list-style-type: none"> • rozstrzygnięcie o karze z punktu 1 - podwyższenie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności z 5 lat do 6 lat i 6 miesięcy • rozstrzygnięcie o karze z punktu 3 - podwyższenie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności z 3 lat do 4 lat • rozstrzygnięcie o karze z punktu 4 - podwyższenie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności z 2 lat do 3 lat • rozstrzygnięcie o karze z punktu 8 - podwyższenie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności z 3 lat do 4 lat oraz przyjęcie za jej podstawę prawną wymiaru tej kary art. 258 § 3 kk w brzmieniu tego przepisu obowiązującym do dnia 30 kwietnia 2004 r. w zw. z art. 4 § 1 kk 	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Z przyczyn wskazanych w podsekcji 3.5 z powodu uznania za zasadny zarzutu rażącej niewspółmierności kar podniesionego w apelacji oskarżyciela publicznego, a w przypadku kary jednostkowej z punktu 8 poprawienie kwalifikacji prawnej przestępstwa w tym punkcie przypisanego oskarżonemu nakazywało również dostosowanie podstawy prawnej wymiaru tej kary do zmienionej kwalifikacji prawnej czynu.</p>	
<p>5.2.3.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>rozstrzygnięcie o karze łącznej z punktu 10 - uchylenie dotychczasowego i na mocy art. 91 § 2 kk oraz art. 86 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym na dzień 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 kk w miejsce wymierzonych oskarżonemu jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeczenie kary łącznej 9 lat pozbawienia wolności ze wskazaniem, że rozstrzygnięcie z punktu 11 o zaliczeniu</p>	

na jej poczet okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie odnosi się do orzeczonej nowej kary łącznej

Zwiążle o powodach zmiany

Zgodnie z art. 575 § 2 kpk, który stosuje się odpowiednio do kary łącznej orzekanej w wyroku skazującym (zob. art. 658a § 2 kpk), jeżeli choćby jeden z wyroków stanowiących podstawę wyroku łącznego ulega uchyleniu lub zmianie, wyrok łączny traci moc, a sąd w miarę potrzeby wydaje nowy wyrok łączny. Zatem zmiana czterech z dziewięciu kar objętych węzłem kary łącznej orzeczonej w wyroku skazującym skutkowałą utratą mocy tejsze kary łącznej i potrzebą jej ukształtowania na nowo.

Orzekając więc z tych przyczyn nową karę łączną Sąd Apelacyjny uwzględnił w pierwszej kolejności wymiar jednostkowych kar pozbawienia wolności podlegających łączeniu, a także relacje przedmiotowo-podmiotowe pomiędzy czynami, za które te kary zostały wymierzone. Były one zaś rzeczywiście ścisłymi na tyle, co prawidłowo dostrzegł już Sąd I instancji i uwzględnił również skarżący Prokurator, że wymiar kary łącznej musiał być istotnie zbliżony do najwyższej z łączonych kar, a mimo wszystko daleki od ich sumy (wynoszącej 20 lat i 10 miesięcy), która i tak w tym wypadku realnie nie mogła wyznaczać górnej granicy możliwej do orzeczenia kary łącznej, a to wedle zasady wyrażonej w art. 86 § 1 kk w jego względniejszym dla oskarżonego brzmieniu (obowiązującym do 30 czerwca 2015 r.), że terminowa kara łączna pozbawienia wolności nie mogła przekroczyć i tak 15 lat. Nie można było jednak zapominać o wielości dóbr prawnych, w które czyny oskarżonego godziły, ilości podmiotów pokrzywdzonych. Z tym związanych okoliczności nie mogła przesłaniać tozsama motywacja, czy bliskość czasowa z uwzględnieniem rozciągnięcia w czasie przestępczej aktywności.

Zgodnie z art. 85a kk Sąd odwoławczy wziął również pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Owe cele kary sprzeciwiały się premiowaniu oskarżonego karą w jeszcze większym stopniu zbliżoną do najwyższej z łączonych kar. Wpływ na wymiar kary łącznej miał też w stopniu naprowadzonym w podsekcji 3.5 czas, który upłynął od popełnienia przestępstw oraz właściwości i warunki

osobiste oskarżonego, w tym jego wiek i aktualna sytuacja.

Na poczet tej konkretnie na nowo orzeczonej kary łącznej należało również zaliczyć oskarżonemu okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie. Do takiego postąpienia obligował przepis art. 63 § 1 kk.

1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
5.3.1.1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
5.3.1.4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	

1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3	<p>Zasądając koszty pomocy prawnej w postępowaniu odwoławczym, wobec ich nieopłacenia przez oskarżoną i złożenia stosownego wniosku przez obrońcę wykonującego zawód adwokata, Sąd odwoławczy kierował się uregulowaniami art. 618 § 1 pkt 11 kpk, art. 619 § 1 kpk oraz art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o advokaturze i przepisami rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tekst jednolity Dz.U. z 2019 r. poz. 18). W konsekwencji objęły one opłatę w wysokości należnej za obronę przed sądem apelacyjnym podwyższoną o stawkę podatku VAT obowiązującą w dacie orzekania.</p>	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
4	<p>W wyniku częściowego uwzględnienia apelacji prokuratora Sąd odwoławczy zmienił na niekorzyść oskarżonego zaskarżony wyrok skazujący. W takim układzie procesowym na zasadzie art. 627 kpk odpowiednio zastosowanego na podstawie art. 635 kpk, oskarżony powinien zostać obciążony kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze stanowiącymi jedyną kategorię kosztów procesu, jakie w realiach sprawy zostały poniesione. Uwzględniając jednak dotychczasowy oraz przewidywany okres pobytu oskarżonego w warunkach izolacji penitencjarnej, a także deklarowany brak majątku oraz niemożność</p>

zarobkowania Sąd Apelacyjny doszedł do wniosku, iż należy zastosować instytucję zwolnienia w całości od zapłaty tych kosztów przewidzianą w art. 624 § 1 kpk. Uiszczenie kosztów sądowych postępowania odwoławczego w jakiegokolwiek części byłoby bowiem zbyt uciążliwe dla oskarżonego ze względu na jego sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów.

7. **PODPIS**

SSA Marcin Schoenborn SSA Piotr Filipiak SSA Aleksander Sikora

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	prokurator Prokuratury Okręgowej w Katowicach	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	<ul style="list-style-type: none"> • kwalifikacja prawna przypisanego oskarżonemu w punkcie 8 przestępstwa zarzuconego w punkcie X aktu oskarżenia oraz rozmiar wymierzonej za to przestępstwo kary pozbawienia wolności • rozmiar kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu w punkcie 1 za przypisany ciąg trzech przestępstw z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym na 	

	<p>dzień 30 czerwca 2015 r. i art. 4 § 1 kk</p> <ul style="list-style-type: none"> • rozmiar kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu w punkcie 3 za przypisane mu przestępstwo z art. 296 § 2 i 3 kk i art. 284 § 2 kk w zw. z art. 294 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 18 § 3 kk w zw. z art. 270 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym na dzień 30 czerwca 2015 r. i art. 4 § 1 kk • rozmiar kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu w punkcie 4 za przypisane mu przestępstwo z art. 296 § 1 i 5 kk i art. 291 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym na dzień 23 czerwca 2020 r. i art. 4 § 1 kk • wymiar kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie 10 	
<p>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</p>		
<p># na korzyść</p>	<p># w całości</p>	

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.12. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego J. C.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	skazanie oskarżonego z wszelkimi wynikającymi z tego konsekwencjami		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana